

Musím koupit nové talíř.

Páč ten starší jsme teď o víkendu s Taliprdovou dost rozdrbaly. V tom našem svatém nadšení.

Ale... nikdo se nemůže divit. Měla jsem obří radost, když mi SAMAAA , SAMAAA OD SEBEEE!! přinesla na louce talíř, který jsme tam kdysi předtím pohodili / y . Nevím zda i - tedy pohodili s Rumíčkem a nebo y - tedy pohodily s Taliprtkou.

Já jsem se věnovala čištění a sekání větví ze starý třešně, která z poloviny uschla. Měla kdysi čtyři tlustý kmeny a teď už má jen dva a vypadá to, že ne na moc dlouho. Asi věk a sucho se sečetlo a bylo nutný udělat zásah. Takže ke slovu přišla pila a lano. Pílu popadnul Brtník, za lano jsem byla zapřažena já. Abych řídila pád stromu tak, aby spadnul na louku (a možná na mě ☐ - dobře to měl vymyšlený ☐ ) a ne na plot. U prvního kmenu se to podařilo na jedničku a kmen lehnul, jak jsme potřebovali. U toho druhýho a většího to na jedničku nebylo, protože strom zakousnul pílu. Ač jsem nějaký to kilo nabrala, stejně to nestačilo na to, abych sama převážila kmen tak, aby padnul směr louka. Nestačil na to ani Brtník, který mě na konci lana vystřídal a s provazem lomcoval. Taktéž neúspěšně. Ke slovu pak přišel klín, moje opětovné zavěšení se za lano coby závaží, kdy se Brtník snažil pílu vyprostit. Poté jsme se opět vyměnili, do doby, kdy se mi sice podařilo s pilou hnout, ale zároveň v kmeni značně zapraskalo a já vylítla pryč a odmítala se tam už vrátit. Strom omotán a připoután k jinému kmenu a šlo se hledat řešení, co s tím. Teda Brtník šel hledat řešení, já navrhovala, že dojdu do vesnice a od souseda půjčím jinou pílu. Nechtěl. Tak jsem šla štípat fiskársovou sekyrkou ty větve. Ať tam není ta hrozná hromada, co se natahala. Štípu štípu a ještě než došlo k značně adrenalinovému skácení stromu, který Brtník provozoval v utajení, neb by mě švihlo, kdybych věděla, co chystá, nastal ten slavný okamžik.

Já byla s ohaříkama na louce v přední části a dozorovala jsem si, kde se pohybují. Na zahradě jsem je nechat nemohla, páč co kdyby strom padnul přes plot tam. U mně v těsný blízkosti se pohybovat nemohli, protože jsem se oháněla sekerkou a na druhou stranu jsem jim nemohla dát úplnou volnost, protože jsem nechtěla, aby se dostali do té části louky, kde se kácelo. Takže jsem jim ji nechala tak akurát přiměřenou. A oni ji hezky dodržovali. Tali jsem při průchodu z branky upozornila, že "Tady budeš, jasný?" a bylo to jasný ☐ . Byla skutečně tady a chodila si kolem mě, dozorovala myšodúrky po lípou a tak jako podobně.

Já si naopak pořád dozorovala to, kde se kdo z nich pohybuje. Takže, když se ke mně

některý z nich přikohátal - nejčastěji Rumíček, okamžitě jsem s prací sekla, abych ho nesekla ☹️. Krom kontroly na pracovišti, kdy mě tu zrzatý, tu flekatý kontrolor zčihnul, zda se moc neflákám, občas proběhla ze straný zrzavce i kontrola zpracovávaného matryjálu. Kdy kontrolující prohrabal úhlednou hromádku nasekaného a vytáhnul si z ní ten nejvhodnější špalíček. Aby mohl být následně honěn, aby mu mohlo býti "spíláno", že roznáší špalíky po louce jak lidi kurvavírus po planetě a aby se mohlo o špalíček přetahovat. Připomněl mi tak Ešátora, který se kdysi dávno taktéž podobným způsobem podílel na zpracování dřeva na otop a značně tak celej proces prodloužil 😊. Ale co, hlavně, že se mládež baví ☹️.

Pak ovšem přišel ten moment, kdy jsem zírала jak Lotova žena. Protože sekám, sekám, monitoruju a pak čučim. Blížila se ke mě rozesmátá Taliprtka s výrazem "Tý jo číhej, co sem našla!" a v hubě měla lítací talíř. A plnou parou to rvala ke mně a dožadovala se přetahování a boje. Vona!! Vona!! A na louce!! Kde, když člověk nepřijde s nějakou aktivitou a občas ji k tomu musí i dovést, tak nejradši je tam sama a dělá si co chce, všechno ostatní ji spíš ruší. A teď ke mně běží a sama od sebe vymyslí hru. Nooo žjofkáááááá jooofkáááááá!! Jásala jsem víc, než davy v prvomájovém průvodu na Letný, když soudruh Husák políbil soudruha Brežněva ☹️ (nebo to asi bylo spíš vobráceně, páč Brežněv byl děsnej cical).

Měla jsem fakt nefalšovanou velkou radost a okamžitě jsme zahájily lité boje. Tali si navíc tentokrát očividně i dávala pozor, aby mě nerafla a tak to vzalo pěkný grády. Vždycky jsme se zuřivě potahaly, já jí u toho vždycky i popleskávala, jako že v rámci bojů a ona říčela nadšením. Pak jsem vždycky chtěla, aby pustila a nechala ji znovu zakousnout. Okamžitě 100.000x zabila milýho talíře, smrtelně s ním zaklepala a hópła zpátky ke mně, že musíme znovu bojovat. A tak jsme bojovaly. Asi tak sto let. Resp. do mého umdlení. Nekončila jsem tentokrát hned hru, ale užily jsme si to do plnejch. Občas jsem jí i talíř hodila, aby si ho mohla ve vzduchu oddrapsnout a běhat si pak vítězný kolečka. I přes značný vedro trval náš boj opravdu tentokrát dlouho. Což se tedy následně i podepsalo na stavu talíře, kdy se nám podařilo ho kus uškubnout. ☹️ Tím pádem se z něj stal válečnej invalida. A já se budu muset - velmi ráda - poohlídnout po jiným. Posledním hodem, kdy si mohla talíř hrdě chytit a odnést na zahradu jsem to ukončila a nechala ji vydýchat. No a sebe taky. Já se ovšem vydýchávala při dalším kole, protože jsem nechtěla, aby to bylo Rumíčkovi líto. Ten tedy naštěstí. vzhledem k tomu, že už byl trošku uhoněnej z toho lítání se špalíčkama, neměl takovou výdrž a navíc, když se mnou bojuje, bojuje jako džentlas a tvrdý zásahy si nechává pro páníčka ☹️.

Musim koupit novej talíř.

Ten mezitím, ve vší tichosti odmontoval pole plotu, aby mohl poslat ten nezbednej kmen k zemi směr zahrada, když už to nevyšlo směr louka. Poté se vyšplhal do koruny a vlastní vahou rozhoupal milej kmen tak, aby teda padnul. A jak cvičená opice odskočil na ten zbývající stojící kmen přesně v momentě, kdy se to začlo pokládat. Jsem ráda, že jsem u toho nebyla, páč vidět co provozuje, zabiju si ho sama, dřív než ho zabije strom! Stačil mi ten zvuk, kdy se to poroučelo k zemi a já nevěděla, jak to celý probíhá. Jen jsem to slyšela. A pak se zatajeným dechem poslouchala, ešivá se neozve úpění zavaleného muže. Naštěstí nikoliv a já pak měla možnost vidět hrdobce, co přepral strom. Doslova a do písmene. A tvářil se vítězně jak ta Taliprtka, když si vybojovala talíř.